

Число 2
Червень—серпень
1991 р.

750-річчю міста присвягується

Засновано — 11 травня 1991 р.
Ч. 2,
червень—серпень 1991 р.

«НАША СЛАВА»
Щоквартальний літературно-мистецький та інформаційно-публіцистичний часопис середньої школи № 1 ім. Василя Стефаника в місті Коломиї.

ЗМІСТ

Антологія українського вірша за кордоном.

Надія ЯРЕМА:

«Єдність»
«Хай живе єдність, хай живе між нами любов!»
«Тобі, Україно!»
«Сироти — без рідної мови».
«Пом'янім»,

З уст народних. Рідкісні пісні вояків УПА.

«Ой там у лузі при долині...»
«Як землю вморять гранатами...».

Проза. Шкільні починання.

Микола СТРІЛЬЧИК:

«Його любов...?»
«Етюд про Україну».

Пошук.

Іван МОНОЛАТІЙ:

«Львів — місто, центр Галичини»
«Коломийський музей народного мистецтва Гуцульщини».

Борис МИГАЛЬ:

«Плаї» — журнал української гімназії в Коломиї.
Зміст журналу.

Наші будні.

Іван МОНОЛАТІЙ:

«Там частка душі кожного коломиянина...»

Наталія ЯНКЕВИЧ:

«Як ми починали».

«Аспект» і «Вісті» — нові рубрики часопису.

Останній шанс на свободу

(Звернення Коломийської територіальної організації НРУ «Покуття» до громадян України).

«Цікаво знати що...» — рубрика для чомучок.

Позиція редколегії.

Там частка душі кожного КОЛОМИЯНИНА...

(Старий український цвинтар очима сучасника).

Протягом кількох останніх століть Коломия була і залишається центром Покуття — «Коломия — славне місто, гуцулів столиця, веде понад Прутом Покуття цариця...». Центром освітнім, гарним, етнічним. Містом європейської культури.

Хто зна, можливо і коли б не жовтневий переворот в Росії 1917 року та суворий листопад 1939 року—Коломия була б містом суверенної України. Але колесо історії повернулося в зовсім інший бік. З давніх-давен місто було розне історико-архітектурних ансамблів, пам'яток старовини. Відомо із дідів і прадідів Коломия на все Покуття своїми друкарськими справами, гончарною школою, гімназією, культурно-освітніми закладами. Можна багато говорити про роль Коломиї у житті Західної України, Покуття, але кожен знає, що місто надихає нас славою предків, легендарних опришків, славою УСС, недавнім Першим Всесвітнім Собором Духовної України.

Одним із визначних місць рідного міста залишається старовинний український цвинтар — останнє пристанище багатьох видатних українців—галичан—просвітителів, письменників, акторів театру, і просто людей—трудівників, які впродовж усієї життєвої ниви орали на полі української історії.

Тут поховані нащадки запорізьких козаків — добровольці до Українських Січових Стрільців. Покояться тут письменники, поети, публіцисти. Пригадаємо лише деяких з них:

Лука Данкевич (1791—1866).

Андрій Чайковський — відомий нам історичними повістями: «За сестрою», «Олеся», «Побратими», «Сагайдачний», «До слави»...

Відомий громадський діяч — **Кирило Трильовський** — засновник легендарної «Січі».

Орест Кузьма — один з професорів української гуманітарної гімназії в Коломиї, основоположник українського есеперанто.

А також майстри української сцени:

Микола Бенцаль (1891—1958),

Іван Біберович 1854—1920) та його дружина
Іванна Біберовичева (1861—1937).

Треба згадати і колишнього директора музшколи —

Романа Рубінгера — доброго педагога і наставника.

Не можна не згадати про велику загальнолюдську роботу Коломийського «Поступу», який приводить цвинтар у належний стан, а також допомогу учнів СШ № 1 ім. Василя Стефаника, які доглядають за могилами.

Звичайно, стан цвинтаря міг би бути кращим, коли б громада міста збиралася разом, як у старі добрі часи Русі-України, щоби все-таки раз і назавжди покінчити з тим хаосом, що його можна спостерігати на цьому для Коломиї святому місці.